

Molnár László

A Nemzeti Színház örökös tagjainak névsora fájdalmas gyorsasággal gyérül meg, s ebből a sorból ma ismét kitörölt egy nevet a halál.

Molnár László nem sok híján már elérte a harmincadik esztendőjét, mikor ott hagyta jogi pályáját, otthagyta Pest vármegye aljegyzőségét, hogy 1884-ben színésznek csapjon fel, tizenkét esztendei vidéki színészkedés után, 1896-ban a Vígszínházhoz, egy esztendővel később a Magyar Színházhoz, 1900-ban pedig a Nemzeti Színházhoz szerződötték. Legnagyobb szerepe a *Lear király* volt, ebben lépett fel utoljára is, két esztendeje búcsúzóul a Nemzeti Színházban. Ekkor már ereje fogytán volt, s ezt nyilván maga is érezte, mert néhány héttel később nyugdíjaztatását kérte.

A Shakespeare-szerepekben a Nemzeti Színház közönsége méltányolta Molnár László törekvéseinek komolyságát és diktációjának, játékának tradicionális tisztaságát, de igazi, zajos sikerét nem a Nemzeti Színház színpadán aratta, hanem még a Magyar Színházban, ahol a *Gyurkovics-lányok* premierjétől fogva száznál több előadásban átjátszotta Radványi ezredes szerepét. Molnár László igazi magyar úr volt, tempós, kimért, egyszerű, meleg, és amikor a híres csárdásjelenetre került a sor, Molnár László mindig újból kénytelen volt ismétetni a közönség követelésére ezt a betétet, bár nem szívesen tette meg: Molnár László csárdása akkor legendássá lett, annyira megvolt benne az ezredesi rang, a vidéki úr temperamentuma, a csárdás minden tradíciója, és tiszta ritmusa. Molnár László talán nem fájlalta azt, hogy a *Gyurkovics-lányok*-nak ez a szerepe nem juthatott neki többé, amikor *Herczeg Ferenc* vígjátéka átköltözött a Nemzeti Színházba és szívesen engedte át Radványi ez-

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző:

Cím: *Molnár László*

Forrás:

Világ

Bp

(Hely)

1925. 2. 6.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(O)

Osztályozás

Tárgy

92

Hely

Molnár László

Idő

"1925"

Személy

irányú stúdiumának eredménye, *Jelmez-tan-a*, amely 1905-ben jelent meg Budapesten s amely a színésziskolákban ma is használatos kézikönyv.

Molnár László 1918-ban a Nemzeti Színház örökös tagja lett. S bár ez a kinevezés a Károlyi-kormány idejében kelt, a forradalom utáni idők is olyan megérdemeltnek tartották ezt a kinevezést, hogy senki sem bolygatta.

Nyugdíjbavonulása óta állandóan betegeskedett Molnár László, és állapota már három-négy hónap óta válságosra fordult, de régi barátai nem törődtek vele eléggé: Molnár László fütellen szobában feküdt, pokrócok alatt órákon át magányosan, ápolás nélkül, kis nyugdíjából tengődve, és még csak arra sem volt gondjuk barátainak, hogy legalább valamilyen kórházban szerezzenek helyet számára. Alig néhány nap előtt a Színész Szövetség közbenjárására szállították át a nagybeteg Molnár Lászlót a kamaraerdei aggok-házába, ahol mindenestre sokkal kedvezőbb viszonyok közé jutott, amilyenek között hideg, sívár lakásán volt kénytelen hosszú órákat magányosan eltölteni. Itt, az aggok-házában halt meg Molnár László ma reggel. Temetését természetesen a Nemzeti Színház rendezte, és a főváros alighanem dísz-sírhelyet fog adományozni ennek a tiszta ambíciójú színésznek, akit annyira magára hagytak, és akivel olyan keveset törődtek régi ismerősei, élete szomorú alkonyán.

osi háziinyomda 1923